

ההתלבטות של האנושות

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-22.4.23

אם כך, שלום.

אם כך, אנו מתחילים מפגש נוסף, הזדמנות נוספת לעסוק במתרחש בעולם זה של בני אדם. עולם שמחפש כיוון, עולם שלא לגמרי בטוח במה שהוא רוצה. זו נקודת הזמן בה אנו נפגשים, וזו הדרך שלנו, נקודת המבט שלנו, כדי לתאר את המתרחש.

כאשר אנו מדברים על העולם, אנו מדברים על בני אדם באופן אישי ואנו מדברים בעיקר על מה שאפשר להגדיר כמציאות קולקטיבית, או התודעה המשותפת של כלל בני האדם. זה אינו מוגבל לבני אדם החיים באזור גיאוגרפי מסוים, למרות שמרבית מי שקורא מילים אלה או מאזין למילים אלה נמצא באזור מאוד מסוים. למרות זאת, נקודת המבט שאנו מציעים אינה קשורה רק במי שחי באזור מסוים. זו התודעה הכוללת של בני האדם, המשותפת לכלל בני האדם.

זה מה שקורה בזמן הזה: אתם אינכם לגמרי יודעים מהו הכיוון שבו אתם רוצים לנוע. אפשר לומר שהאנושות מתלבטת האם לחזור לאנושיות או שאולי להמשיך להסתתר, להמשיך ולהסתיר את הלב כשם, שאתם רגילים לעשות דורות על גבי דורות. האם אולי בכל זאת להישאר קשים וקשוחים, או שאולי כן לפעול אחרת, להיות אחרת, להמשיך ולנוע לתודעה חדשה? כזו שאפשר להגדירה בפשטות כלב יותר פתוח, יותר נינוח? כלומר, חיים שבהם הפגיעות והרגישות והעדינות הן איכויות לגיטימיות, שהביטוי שלהן לגיטימי והביטוי של האיכויות הללו הוא חלק מהיום-יום.

אתם אינכם מורגלים בזה, בלאפשר ביטוי חופשי ונינוח לאיכויות כגון עדינות ורגישות, בהחלט לא. אתם רגילים להסתיר אותן, ויש לכם סיבות מוצדקות לכך. תולדה של סיפורים רבים אשר נכתבו, אשר נוצרו, אשר קרו באמת. חלקם לא קרו באמת, אבל הם מייצגים אמיתות שמדברות על מה שקרה באמת. חוויות שונות שאומרות כולן ביחד, שיש להסתיר זאת. יש להסתיר פגיעות, יש להסתיר רגישות, יש להסתיר עדינות, ואם אתם אינכם מצליחים להסתיר אותן, אם אתם מעזים בכל זאת לתת להן ביטוי, אז אתם תסבלו. זו החוויה וזו נקודת המבט שהאנושות מתנהלת לפיה כבר דורות על גבי דורות.

הזמן הזה, שבו מפגש זה נוצר, הוא זמן של התלבטות. האם להמשיך מסורת זו, האם לשמר אותה, האם לשמור עליה, או אולי לוותר עליה, אולי לאפשר לפגיעות, לרגישות ולעדינות יותר מקום, יותר חופש. זו ההתלבטות, וזה מה שקורה.

להסיר שריון של חושך

אפשר לומר, מנקודת מבט מסוימת, שזהו מאבק בין פחד לאהבה. מנקודת מבט אחרת, אפשר לומר שזהו מאבק בין גבריות לנשיות. אבל אנו מציעים שלא תמהרו להגדיר את ההתלבטות הזו באופן שבו אתם רגילים פעמים רבות להגדיר התלבטויות שכאלה.

אהבה אינה נלחמת, והתפיסה הזו שאנו מתארים במסר זה, במפגש זה, היא אינה כזו המאפיינת גבריות בלבד, שכן הכול טובל בה, הכול ספוג בתפיסה הזו, גברים ונשים.

לאורך כל ההיסטוריה המוכרת לכם, וגם בחלקים בהיסטוריה שאינם מוכרים לכם, אתם רגילים להסתיר. להסתיר רגישות, להסתיר פגיעות, להסתיר עדינות. ככל שאתם מבקשים להתחבר לעצמכם, אתם יותר ויותר נדרשים להתייחד מחדש עם שלוש האיכויות הללו, והן שלוש איכויות בעלות חשיבות רבה, שכן בלעדי האפשרות לחיות בחופשיות בעודכם מבטאים עדינות ורגישות ופגיעות, אתם אינכם יכולים להמשיך ולהתפתח. האנושות אינה יכולה להמשיך ולהתפתח.

אתם אינכם יכולים לחבור מחדש למשפחת האור, בעודכם עוטים שריון של חושך. זה אינו אפשרי. על בני אדם להחליט, על בני אדם לבחור באיזה נתיב הם מבקשים ללכת.

אנו מציעים, ככל האפשר, שתסתכלו על עצמכם, ולא על העולם ולא על האנושות ולא על התודעה המשותפת הקולקטיבית. אנו מציעים שתבחנו מחדש את מערכת היחסים שלכם עם האיכויות הללו. עד כמה אתם מרגישים בנוח עם הרגישות שלכם? עד כמה אתם חווים שקט כאשר הפגיעות שלכם חשופה וקיימת? עד כמה העדינות מאפיינת את מי שאתם, הן ביחס לעצמכם והן ביחס לעולם? עד כמה ומה עוצר אתכם - אילו זיכרונות, אילו כאבים ישנים הקבורים בעומק, אשר מזהירים אתכם ואומרים לכם שזה קרה בעבר וזה יקרה בעתיד?

מסר זה נמסר במפגש המתרחש בין ימי זיכרון, אבל אתם זוכרים תמיד, גם אם לא במודע, חוויות של אובדן ופגיעה. הזיכרון, אשר נמצא תמיד בלבבות של בני אדם, מזהיר אתכם באופן קבוע מפני חשיפה וביטוי של פגיעות, של עדינות ושל רגישות.

האם אפשר לתת הזדמנות נוספת? האם אפשר לבחון את הדברים מחדש, ואולי בכל זאת, אולי בכל זאת להעז ולאפשר לרגישות שלכם, לפגיעות, לעדינות לקבל יותר ביטוי ויותר מקום?

לאהוב גם כאשר אין אהבה

אפשר, יחסית בקלות, לקחת את מה שאנו מוסרים במפגש זה, ולהפוך אותו לנשק חדש של הביקורת העצמית. אתם עשויים בקלות לזהות את הכעס שלכם, את הביקורת שלכם, את השיפוט, את השנאה, כרגשות פסולים שיש להתעלות מעליהם או אולי לוותר עליהם, וזאת כדי לנסות להיות יותר בתוך פגיעות או עדינות או הרגישות שלכם.

אנו מציעים שלא תעשו זאת, ואם זה מה שבכל זאת קורה, אז שימו לב לכך; הביאו מודעות וריפוי לאותה גישה אוטומטית המנסה להיות בדרך מסוימת, גישה שאומרת שעליכם להיות כך ולא אחרת.

העדינות היא ביחס לכל הקיים, גם אם מה שקיים הוא איננו עדין. אנו לא מציעים לכם שאתם צריכים להיות בעדינות כלפי מי שפוגע בכם. אנו כן מוסרים שאתם מתבקשים להיות בעדינות לעצמכם גם אם אתם פוגעים בעצמכם. האם אפשר בכל זאת לאהוב את עצמכם קצת יותר, גם אם באותו הרגע אתם לא אוהבים את עצמכם?

הנה פרדוקס: האם אהבה יכולה להיות כאשר היא איננה? האם היא יכולה להתגלם בתוך ההיעדר שלה עצמה? זה איננו פרדוקס שצריך להבין אותו, אלא לדעת את זה שהוא קיים, והוא חלק מהאתגר שאיתו אתם מתמודדים.

אנו נאמר שהדבר הוא אפשרי. אתם יכולים לאהוב את עצמכם גם אם אתם לא אוהבים את עצמכם. כלומר, לגלם איכות של עדינות ביחס לעצמכם, גם אם מי שאתם באותו הרגע הוא אינו עדין, בין אם לעצמכם ובין אם לאחרים. אנו מוסרים זאת, מזכירים זאת, כדי שתוכלו להיות עם עצמכם כפי שאתם, כדי שתוכלו להיות יותר בנוח בתוך עצמכם, גם אם אתם עדיין אינכם עונים על קריטריונים שאולי אין סיבה באמת להתאמץ כדי לענות עליהם.

לחיות בשתי תודעות

הגילום של האיכויות, שאותן אנו מתארים במפגש זה, הוא אינו דבר מה המתרחש בבת אחת. חשוב להבין זאת.

אתם נמצאים בתוך מעבר, מעבר מתודעה ישנה לחדשה, מתודעה של אין לתודעה של יש. זה אומר שבפרק זמן נרחב מהחיים שלכם, בהנחה ואתם אכן עושים בפועל את המעבר, אתם תחיו בו זמנית בשתי תודעות. אתם תנועו בו זמנית בתודעה שלכם, בין שתי נקודות מבט.

בחלק מהזמן אתם תהיו בתוך מלחמה, בתוך קורבנות, בתוך קשיחות והגנה. בחלק אחר מהזמן אתם תהיו בתוך עדינות, בתוך הרגישות והפגיעות, אתם תהיו בתוך אהבה ושיתוף פעולה, אתם תהיו בחמלה. אתם נעים בין שתי נקודות המבט הללו, בין שתי החוויות הללו, וכך זה ימשך.

יתכן ובנקודה מסוימת בזמן, ייווצר שינוי כזה שהישן יעלם לגמרי, אבל אנו לא מציעים לצפות לזה או לחכות לזה, ובוודאי לא להפוך זאת למטרה. אנו כן מציעים שתדעו שזו היא התנועה וכך צריך להיות.

סימנים של "יש"

כאשר אתם פוגשים את ה"אין" מדבר בתוכם, על הביטויים השונים שלו, דעו שזה נכון וכך צריך להיות, ואתם אינכם טועים ואתם אינכם מפספסים ואתם אינכם משקיעים אנרגיה ולא קוצרים את הפירות. השינוי לא יתגלם בהיעלמותו של האין. השינוי יתגלם בהיווצרתו של היש.

מה הוא יש? יש הוא חופש. הוא החופש להיות כפי שאתם רוצים להיות וכפי שאתם בפועל, והחופש לבטא ולגלם איכויות של עדינות, של רגישות ושל פגיעות, לפעול ולהיות באופן שונה ממה שאתם זוכרים בלבבות שלכם, להיות אחרת מכפי שהייתם גם בחיים אלה וגם בחיים קודמים.

זו היא התודעה שאפשר להגדירה כתודעה של לב פתוח. יש שיגדירו זאת כהתעלות, יש שידברו על ממדים כאלה ואחרים שאליהם אתם מגיעים. אנו מציגים את הדברים באופן הזה, כדי שתדעו למה לצפות ואת מה לזהות, כדי שתוכלו לטפח את החדש. כיצד מטפחים חדש? מזהים את קיומו, קוראים לו בשמו, יודעים שהוא קורה, שהוא קיים.

החדש הוא הביטוי של הרגישות, של העדינות ושל הפגיעות. זה עצם הנוכחות של האיכויות הללו, וההשפעה שלהן עליכם. את זה אתם יכולים לחפש, את זה לזהות. האם יש בכם יותר עדינות? האם הרגישות שלכם יותר גלויה, מקבלת יותר מקום של כבוד בתוכם? האם אתם מרגישים יותר בנוח עם הפגיעות שלכם, כאשר זו נחשפת ביניכם לבין עצמכם, ובתוך מערכות היחסים שלכם? האם יש יותר מכל זה? את זה תחפשו, את זה תיצרו.

אל תחפשו את היעלמותו של האין. אל תחפשו את היעלמותה של ביקורת ואת היעלמותה של הנוקשות. אל תחפשו שההגנה כבר לא תהיה. כאשר איכויות אלו של רגישות ופגיעות ועדינות, באות יותר ויותר לידי ביטוי, זה אומר שמה שאנו מגדירים כ"אין" הולך ומתפוגג ונעלם. אבל אנו מציעים כאשר אתם בוחנים את עצמכם, התמקדו ב"יש" ובאופן שבו הוא גדל, וזכרו את שאנו מוסרים, שאתם נעים בין שתי נקודות מבט, בין ישן לבין חדש, וזו התנועה, וכך צריך להיות.

השפעתה של הציפייה לסוף

זו התנועה האישית המתרחשת בתודעה של אלו אשר נמצאים בהתפתחות, וזו התנועה המתרחשת בעולם זה של בני אדם. זה מה שאתם נעים בינו לבינו. אנו נפגשים, כאמור, בנקודה בזמן שלכם, שבה האנושות מתלבטת האם לגלם את

האיכויות הללו, האם לבטא אותן, האם לכבד אותן, האם אפשר להניח מאחור את מה שאומר שאין סיכוי ואין תקווה ואין טעם לנסות ואין טעם לרצות ואין טעם להיפתח ולהתקרב. האם להניח מאחור את כל זה? האם יכולים אתם להיות עצמכם בעודכם אתם משתנים, בעוד העולם הזה משתנה או שאולי השינוי הזה המתרחש בעולם יביא להשמדתכם?

דיברנו כמה וכמה פעמים על הציפייה של בני אדם לסוף, ציפייה אשר מאפיינת את אלו אשר נולדו טרם בחרה האנושות בהתפתחות ובהתחדשות. הציפייה הזו מובנית. אתם ידעתם שאתם נולדים לעולם אשר מגיע לסופו, ורבים עדיין אחוזים בתפיסה הזו, בטוחים שהשינוי אשר קורה יוביל לסוף.

אתם אינכם מסוגלים לתפוס שההתפתחות היא התחדשות, שהיא אינה מביאה להשמדה, שכל אותן תופעות לא מביאות להשמדה - תופעות חברתיות, תופעות רגשיות, התפתחות התודעה והביטויים השונים שלה. אתם אינכם מצליחים לתפוס זאת.

אתם יכולים לראות שפעמים רבות זהו מאבק בין צעירים למבוגרים. זה אינו כה מובהק, מה שאנו מוסרים כעת, שכן יש צעירים אשר נולדו אל תוך התנועה החדשה של האנושות ובכל זאת מאמינים לפחדים המדברים על השמדה. אבל בכל זאת אפשר לומר שאלו אשר נולדו טרם השינוי מחזיקים יותר בפחד. הם אחוזי אימה, בטוחים שמה שמשתנה בעולם מביא להשמדה, ואלו אשר נולדו אל תוך החדש הם כבר יותר רגועים, יותר פתוחים, יותר בוטחים באפשרות שיכול להיות מקום לכל התופעות, לכל הביטויים, לכל האופן שבו בני האדם יכולים ורוצים להיות.

האנושות ככלל מתלבטת ביחס להמשך דרכה, אבל המאבק אשר מתקיים, הוא מתקיים בין ישן לחדש. בין מה שאנו מגדירים, לצורך מפגש זה, כצעירים מול מבוגרים.

אתגר של תקווה

אנו מציעים שתזכרו, ככל שאתם יכולים, שגם אלו אשר פועלים בעיניכם באופנים מחרידים, באופנים שמקלקלים ופוגעים, עושים זאת כי הם אחוזים בפחד, והפחד הוא משמעותי מאוד. זהו פחד אשר מגיע יחד עם זיכרונות כואבים מאוד, ואלה ביחד מעודדים בני אדם לפעול כדי למנוע השמדה. העובדה שפעולה שכזו מביאה להרס, היא אינה לגמרי ברורה. בני אדם אינם רואים את ההרס שהם יוצרים, כשהם בעיקר עסוקים בלמנוע את ההרס שהם בטוחים שיקרה, וכל זאת בעודם מפספסים את העובדה הפשוטה שאתם נמצאים בהתפתחות, בהתחדשות, בשינוי, שאתם אינכם נעים אל עבר כלא חדש, אלא אל עבר חופש שבו לכל בני האדם ישנה אפשרות והזכות להיות, כל אדם כפי שהוא, כפי שהוא רוצה להיות.

זכרו זאת ככל שאתם יכולים, כי זה מה שקורה, וזה אינו קורה רק בקרב אלו שהם יותר מבוגרים או יותר חשוכים או יותר תפוסים בפחד ובכאב, זה קורה בכל בני האדם. האם אתם מסוגלים להאמין שההתחדשות היא לטובתכם? האם אתם מסוגלים לראות שינוי כשער של חדש? האם אתם יכולים לאחוז בתקווה גם כאשר אין שום סיבה הגיונית לאחוז בה? זה חלק מהאתגר איתו אתם מתמודדים בזמן זה, בתוך המאבק המתרחש בעולם זה של בני אדם, כאשר אתם נעים בין נקודת מבט ישנה לזו החדשה, כאשר יש את אלו המבקשים למנוע הרס ויוצרים אותו בו בעת.

האתגר שלכם הוא לאחוז בתקווה. תקווה ביחס לעצמכם, ביחס לשינוי, ביחס לדלתות שנפתחות, גם אם נראה שהכול נסגר, וכן, גם תקווה ביחס לעולם, שכן העולם נע אל עבר חופש ואל שחרור, הוא נע אל עבר חיבור מחדש לממלכת האור. זה הכיוון בו הכול נע, זה מה שמתרחש, זה מה שמתהווה.

אנו מזכירים לכם לאחוז בתקווה, לא להאמין לפחד יתר על המידה, ולהמשיך. להמשיך לנוע ולהתפתח, לתת יותר ויותר מקום וביטוי לאיכויות של פגיעות, של עדינות ושל רגישות.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך שלום.

טוהר.